

[Severin Hansen.]

Udviklingen gik sin sejrsgang for det danske fiskeri dengang. Resultatet af alt dette har skabt og skaber stadig en vis fare for fiskebestanden; man kunne naturligvis ikke fiske, som man ville. De mange modstående interesser skulle lovgivningsmagten nu forsøge at tage ligeligt hensyn til. Derfor har man også siden 1934 her på rigsdagen fået forelagt den ene bemyndigelseslov efter den anden, som regel gældende for et par år, og det har naturligvis af født en hel del bekendtgørelser med hjemmel i ministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler. Herved har man søgt at imødekomme fiskeriets ønsker, dog efter samråd med sagkundskaben. Jeg tror, man kan sige, at det har været en lykke for det danske fiskeri, at vi har haft en dygtig sagkundskab, dygtige biologer at rådføre os med, og heldigvis er fiskerne efterhånden blevet mere og mere fortrolige med sagkundskabens medvirken på dette område.

I det foreliggende forslag til lov om saltvandsfiskeri har man nu som permanente lovregler indført en hel del af disse bestemmelser, som hviler på midlertidig lovgivning, og som nu er gennemprøvede og har vist sig brugbare. Alligevel har man, som det vil ses af lovforslaget, givet fiskeriministeren mange bemyndigelser, dog med den tilføjelse, at det kræves, at der forud for udsendelsen af nye bestemmelser er blevet forhandlet med erhvervets organisationer og biologerne. Jeg tror, jeg er enig med mange, mange fiskere udover landet, når jeg siger, at sådanne bemyndigelser er nødvendige i en fiskerilovgivning som denne. Fiskeriet vil nemlig, så længe det består, søge at finde nye veje, nye redskaber til fangst af fisken, og denne tendens bliver ikke svagere, efterhånden som fiskebestanden i vore farvande tager af. Man prøver alle udveje, ja, det kan siges, at man forsøger at presse den sidste dråbe af citronen. Det kan ikke gå, der må vises hensyn og tages visse forholdsregler. Det nytter nu engang ikke, at udviklingen går så stærkt, at man fanger fisken hurtigere, end den vokser til. Selvom vi må indrømme, at vi kun kan lovgive for dansk søterritorium, er det naturligvis vor skyldighed at gøre det således, at de lovbealede mål for de fiskearter, vi mener der bør være lovbealet mindstemål for, gælder, uanset om disse fisk er fanget på internationalt område. Må jeg tilføje, at hvilken lovgivning der end forsøges opbygget for fiskeriet, og selvom denne lovgivning hviler på et ønske fra

et meget stort flertal af danske fiskere, forsøger man alligevel at omgå loven. Det gælder selvfølgelig også megen anden dansk lovgivning. Der er bare her det særlige, at fiskeriets arbejde er så vanskeligt at følge for dem, der skal føre tilsyn med fiskerilovgivningens overholdelse. Jeg kan blot stille det spørgsmål: Hvad kan der ikke foregå i nattens mulm og mørke, hvor det er vanskeligt for kontrollen at tage affære?

Det lovforslag, vi her behandler, indeholder mange gode bestemmelser, som jeg udfra det kendskab, jeg har til fiskeriet, tror fiskerne selv er tjent med at overholde. Hvis man nu i dette tilfælde vil sige til den højtærede fiskeriminister: i dette lovforslag er nedlagt et meget stort arbejde for at tilfredsstille alle parter og gennemføre det, det danske fiskeri er bedst tjent med, men må vi ikke få noget mere kontrol såvel af materiel som personel — ja, så vil den højtærede minister med det samme sige: det kan fiskeriet ikke få, her skal også spares, og der kan ikke blive tale om yderligere statsudgifter til dette kontrolapparat. Nuvel, man kan tilføje, at hvis fiskerne ville være deres egen kontrol i højere grad, end de hidtil har været, så ville den offentlige kontrol på en måde være overflødig. Det er ganske umuligt at føre kontrol med, hvorvidt en fisker, når han ligger ude på havet, det være sig ved kysten eller hvor som helst, overholder lovens bestemmelser. Jeg kan nævne blot en lille ting som den, at man skal søge at sætte undermålsfisk ud i levedygtig tilstand. Der kan i virkeligheden her vises meget stor skødesløshed, hvis man ikke er sig sit ansvar bevidst. Det er også vanskeligt at kontrolere, om en fisker, der har fanget undermålsfisk, der ikke er salgsvare, eller anden fredet fisk, sælger denne til dyrefarmene.

Jeg vil iøvrigt gerne knytte nogle bemærkninger til enkelte af lovforslagets bestemmelser; det ville selvfølgelig føre alt for vidt at gå i detaljer med hensyn til disse mange paragraffer.

Ved den ændring, der er sket i § 4 med hensyn til afmærkning af bundgarnspladser, har man imødekommet et meget stærkt ønske fra fiskeriside. Efter den nugældende lov skal bundgarnene mindst være 38 m i omfang, for at der kan erhverves en ret til bundgarnsplads, der i enhver til den gældende lov gælder i tre år. Forsåvidt fiskeriet overholder de givne regler med hensyn til udsættelse til seneste tidspunkt, afmærkning, garnets størrelse o. s. v., kan vedkommende altså fiske der uden at blive